

være til Ginder for at gaa den Bei, som den ærede Folkethingsmand anbefalede, og efter den Maade, hoorpaa Bestyrelsen for Kysthospitalet i det Hele har stillet sig, kan jeg heller ikke tænke mig, at der fra dens Side skulde fremkomme nogen Indvending i den Henseende. Jeg tør imidlertid ikke udtale mig bestemt herom, men jeg skal gjøre det til Gjenstand for nærmere Overveelse, og jeg skal ogsaa søge nærmere Oplysning hos Kultusministeren om, hvorledes Forholdene i det Enkelte ere ordnede med Hensyn til Sdiotérné, som det ærede Medlem hentydede til. — Af Undringsforslagene til § 26 er endnu kun tilbage at omtale Forslaget under Nr. 77 angaaende den ærste Arvesag, nemlig angaaende en Bevilling af 20,000 Kr. til Ole Madsen Tensens Arvinger. Med Hensyn til dette Undringsforslag skal jeg ikke, forinden jeg ser, hvilken Gang Diskussionen tager, gaa tilbage til det gamle Retspørgsmaal, som jo gjentagne Gange har været drøftet her i Thinget, saa meget mere som jeg gjentagne Gange har haft Leilighed til at bemærke, at jeg ikke anser mig selv for fuldstændig faglyndig i den Henseende, eftersom jeg ikke har haft Leilighed til praktisk at fysle med den slesvigste Ret, men det tror jeg dog at kunne sige allerede nu, uden at trænge nærmere ind paa Enkelthederne i denne Sag, at det at tilstaa en saadan Erstatning efter min Mening vilde være et meget farligt Præcedens at indlade sig paa, og at det som Følge deraf er Noget, som Rigsdagen efter min Mening aldrig kan indlade sig paa. Jeg skal i den Henseende blot gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig klart, at, hvis man vil tilstaa en saadan Erstatning, paa Grund af formentlige Feil, begaaede af en Skifteforvalter ved det gamle Skifte 1825, dersom man vil indlade sig paa af Statskassen at give et Slags Beberlag — et Beberlag, som jo igrønt i dette Tilfælde bliver fastsat næsten iblinde — for Feil, som ere begaaede af en Skifteforvalter ved Behandlingen af et Skifte for saa mange Aar siden, saa vil man umulig kunne unddrage sig den Konsekvens ogsaa at maatte erstatte ligefremme Misligheder, som maatte være begaaede af Skifteforvaltere og Overformyndere for en saa overordentlig lang Narrække tilbage, thi naar man vil give Folk Erstatning for mere eller mindre omtvistelige Feil, saa vil der jo Net ikke være nogen Mening i at negte Folk Erstatning for Tab, som de have lidt ved ligefremme Besvigelser. Dersom vi overhovedet skulle gaa en saa lang Narrække tilbage som til Aaret 1825 — og der er jo egentlig ikke nogen rationel Grund til at blive staaende ved Aaret 1825 —, saa maa vi ogsaa finde os i at gaa tilbage til Aaret 1820 eller 1817 eller Sligt. Jeg ser egentlig ikke, hvor man saa skal finde et bestemt Punkt. Vil man gaa en saa lang Narrække tilbage, saa anser jeg det for givet, at der

vil kunne opstaa mange Prætenstioner og Paastandeman vanskelig vil kunne vægre sig for at efterkomme; thi naar man overstuer en saa lang Narrække tilbage og navnlig gaar tilbage til 1820, som var en meget trykket og i økonomisk Henseende uheldig Tid her i Landet, saa vil man møde mange Tilfælde af Kasseangel hos Skifteforvaltere, Overformyndere og andre Embedsmænd, og saa vil man møde mange Tilfælde, hvor endnu levende Folk eller i alt Fald deres nærmeste Descendenter ville kunne paavise at have lidt pekuniært Tab af større eller mindre Betydning derved, og det er efter min Formening Konsekvenser, som ere af en aldeles uoverseelig Bidde. Jeg tror derfor, det vil staa som en Vilkaarlighed, som et Lune, om jeg saa maa sige, dersom man vilde af Statskassen i et saadant enkelt Tilfælde give Erstatning, Noget, som for Konsekvensernes Skyld er overordentlig betænkeligt. Jeg skal ikke nu komme videre ind paa, at, jaaledes som denne Sags specielle Sammenheng er, er det et mellem de Sagtyndige overordentlig omtvistet Spørgsmaal, om der overhovedet her er begaaet nogensomhelst Feil. Ligesom dette er paastaet fra nogle af de Mænds Side, som i sin Tid have haft Leilighed til at fysle med praktisk Ret i Slesvig, ligesaa vist er der af andre Mænd, om hvilke det Samme gjælder, paastaet aldeles det Modsatte, nemlig at der ikke er begaaet nogen Feil, som kunde have paadraget Skifteforvalteren Erstatningsansvar, hvis han levede, ja, at der end ikke kan siges at være begaaet Uvillighed mod de Paagjældende. Jeg maa derfor fraraåde Thinget at gaa ind paa Undringsforslaget under Nr. 77, som jeg betragter som hørende til den Slags Ting, som kan føre os ind paa en Pragis, der vil være aldeles uforenelig med en fornuftig Regjeringsmaade. Jeg skal indskrænke mig til disse korte Bemærkninger, idet jeg vil afvente, om man fra anden Side vil trænge dybere ind i denne Sag.

Leth: Jeg skal tillade mig paa tidligere Medforslagsstilleres og egne Begne at tillade det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) og de øvrige Medlemmer af Finantsudvalget, som have stillet Undringsforslaget under Nr. 77. Jeg skal følge den høitærede Justitsminister deri ikke at komme ind paa en Fremstilling af selve Sagen; den har gjentagne Gange været paa Bane og er udførlig omtalt her og sidst under Finantslovens 2den Behandling af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel), hvis faktisk Fremstilling forekommer mig saa klar og saa overstuelig, at jeg, idetmindste ikke for Diebliffen, finder Noget dertil at sige. Forsaavidt den høitærede Minister talte om, at en Bevilling af det Belsøb, her er Tale om, muligvis kunde medføre et farligt Præcedens — en Lante, som den ærede Minister videre udvillede — saa tror jeg dog, man i saa Henseende maatte